

Menchu Lamas Pérez é unha pintora galega nada en Vigo en 1954. Está casada co pintor Antón Patiño Pérez.

Traxectoria: Cursa estudos de deseño gráfico na Institución Artística de Ensino (IADE). Madrid e Vigo constitúen os escenarios onde desenvolve as súas primeiras experiencias artísticas durante a segunda metade da década dos setenta, integrada no Colectivo dá imaxe, xunto a Carlos Barride, Antón Patiño e Jorge Agra, e, posteriormente, próxima ao grupo poético Rompente, colectivos de forte carga conceptual que exploran sobre a modernización da cultura galega.

Este impulso é o que a leva a participar xunto aos tamén pintores Angel Huete, Guillermo Monroy e Antón Patiño na

fundación en 1980 do colectivo Atlántica, verdadeiro paradigma da renovación plástica galega, que fai a súa presentación ese mesmo ano en Baiona, onde expón unha figuración expresionista baseada na representación de utensilios triviais como mesas de pasar o ferro, escaleiras de man ou cadeiras, escusas formais para indagar sobre a composición, os planos cromáticos e a interacción entre os elementos sintácticos da pintura.

Tras a presentación de Atlántica no Centro Cultural da Vila de Madrid (1981), na súa primeira individual madrileña (Galería Buades, 1982) mostra un novo repertorio iconográfico, composto por lúas, paxaros e peixes, emblemas e arquetipos enraizados nos universos míticos e

simbólicos galaicos, nos que fixa as súas características formais máis acusadas: grandes formatos, contundente arquitectura debuxística, monumentalidade xeométrica, cromatismo radiante, valor das texturas, tratamento sintético dos motivos figurativos do que se serve para a ordenación compositiva do espazo pictórico.

Ese mesmo ano participa nalgunhas das colectivas máis importantes de promoción da nova arte española: a itinerante 26 Pintores 13 críticos, II Salón dos 16, Bienal Nacional de artes Plásticas, Cinco nome de muller. Ao longo de 1984 incrementa o seu curriculum expositivo, con inauguracións en Barcelona, Granada, Zaragoza e a súa primeira mostra no estranxeiro (Galería Gabriele Von Loeper, Hamburgo), onde aparecen novos elementos iconográficos de

reminiscencias medievais -pés e mans desmesurados, motivos zoomorfos (cobras, felinos)-.

Na segunda metade da década dos oitenta experimenta unha significativa evolución formal coa introdución de figuras xeométricas simples, nun indicio dunha progresiva depuración plástica que ten o seu máximo expoñente no tratamento dos fondos, nos que alternan armazóns e retículas con campos de cor resoltos mediante complexas superposicións de capas e materia pictórica e intervencións directas sobre a superficie pintada que falan do seu interese polas formulacións cromáticas de Rothko.

Xa nos noventa, substitúe a xeometría por sombras silueteadas de mans e rapazas, que despois amplía con cabalos de mar, pianos e violíns, así

como signos, letras e números, elementos icónicos que proxecta sobre tramas de fondo que actúan a xeito de muros dun cromatismo uniforme, e en cuxa construción introduce novos medios técnicos como o aerógrafo ou o estarcido.

Na segunda metade dos anos noventa experimenta con formas circulares, que funcionan tanto como emblemas como recursos de construción da imaxe pictórica, nun aceno a solucións simultaneistas que buscan xerar unha sensación de inestabilidade na superficie plástica. Fantasías titula as súas propostas ante o cambio de século. Nelas mantén os fondos xeométricos -labirintos, reixas-, que traducen visualmente referencias a paisaxes celestes que aparecen en títulos como El peso da lúa, Cosmos ou

Chuvia de estrelas, sobre os que proxecta sombras e siluetas humanas.

Bibliografía

Lamas, Menchu: Laboratorio de sombras. Madrid, May Moré, 1997. Con cadros da autora e textos de Menchu Lamas, Alfonso Armada Rodríguez, Antón Reixa e Antón Patiño Pérez.

Mon, Fernando: Pintura contemporánea en Galicia. A Coruña, Caixa Galicia, 1987.

II Bienal de Artistas galegas. Vigo, Concello de Vigo, 1990.

VV. AA.: Mujeres en el Arte español. Madrid, Centro Cultural Conde Duque, 1984.

O rostro do tempo. Vigo, Concello de Vigo, 1991.

Atlántica. Baiona, Santiago de Compostela, Madrid, 1980-83.

Baiona Horizonte Atlántico. Vigo, 1992.

1990. Becas e adquisicións. Compostela, Xunta de Galicia, 1986.

Pablos, Francisco: Plástica galega. Vigo, Caixa de Aforros Municipal de Vigo, 1981.

